

## ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

**ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΙΣ.** — Εὐγενής τις Νεαπολίτᾶνος δωδεκάκις ἐμονομάχησε διευχυριζόμενος ὅτι ὁ Τάσσος ἦτον ὑψηλότερος κατὰ τὴν φαντασίαν τοῦ Ἀριώστου. Ὑποκύβας δὲ εἰς τὴν δεκάτην τρίτην μονομαχίαν καὶ ἐκπνέων, ἀνέκραξε, « Καὶ ὅμως οὐδέποτε ἀνέγνωσα οὐδένα ἐξ τῶν »!

**ΕΠΙΣΤΟΛΗ.** — Ἀνεγινώσκετο ἐσχάτως εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον ἡ ἀκόλουθος ἐπιγραφή εἰς ἐπιστολήν. « Πρὸς τὸν Κύριον Πατέρα μου. Εἰς τὰς χεῖρας του. Ἐπεδόθη δὲ πιστότατα, εἰς τὸν ἐρωτήσαντα, « Ἐχω γράμμα ἀπὸ τοῦ γιόμου; »

**ΑΥΑΙΚΟΣ.** — Παίζων ποτὲ Λουδοβίκος ὁ ΙΑ'. τοὺς πεσσοὺς (τάβλι), ἦλθεν εἰς διένεξιν μετὸν ἀντίπαλόν του, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσήρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ Κόμης Γραμμών. — Ἐλθέ νὰ μᾶς κρίνης, τῷ εἶπεν ὁ βασιλεὺς μειδιῶν. — Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν αὐτός, ἔχετε ἄδικον. — Καὶ πῶς, κύριε; πρὶν νὰ ἐξετάσῃς ἐπιφέρῃς κρίσιν; — Ἡ ἐξέτασις ἐγένετο, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, διότι ἂν εἴχατε δίκαιον θὰ τὸ ὡμολόγουν οἱ περισσώτεροι οἵτινες νῦν μένουν ἄφωνοι.

**ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΗΜΑ.** — Ἀστὴρ τις εὐρίσκόμενος μιᾷ τῶν ἡμερῶν εἰς τὴν τράπεζαν ἐνὸς Λόρδου καὶ βλέπων παρατιθεμένην εἰς τὸ τέλος τοῦ δείπνου μικροτάτην φιάλην οἴνου οὕτινος ὁ οἰκοδεσπότης ὑπερεξεθείαζε τὴν γεῦσιν καὶ προπάντων τὴν ἀρχαιότητα. — Ὁ οἶνος αὐτός Λόρδε, ἀπήντησεν, εἶναι μὲν μεγάλης ἡλικίας, ἀλλὰ λίαν μικροῦ ἀναστήματος.

**ΥΪΚΗ ΑΠΕΙΘΕΙΑ.** — Πατήρ τις ἄσωτον ἔχων υἱὸν καὶ θέλων νὰ τὸν σωφρονίσῃ, ἐσυλλογίσθη ὅτι τὸ καλλίτερον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μέσον ἦτο νὰ τὸν συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ. Διὸ νύκτα τινα πληροπορηθεὶς ὅτι ὁ υἱὸς του εὐρίσκατο εἰς χαμαιτυπεῖον τι καὶ κατεσπατάλει τὰ χρήματά του εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, ὑπῆγεν ἐκεῖ καὶ ἀναβάς εὗρε τὸν υἱὸν του θέττοντα τὸ τελευταῖον λουδοβίκειόν του ἐπὶ τοῦ ῥήγματος καρὶῶ. — Ἀθλίε! τῷ ἔκραξε, τοιαύτην χρῆσιν κάμνεις τῶν χρημάτων μου; . . Ἀκολουθεῖ με! — Πάτερ μου, . . ἐφέλλισε τεθοριδημένος ὁ νέος. — Ἀκολουθεῖ με! σὲ λέγω. — Ἀλλὰ . . . — Πῶς δὲν με ἀκολουθεῖς; λησμοναῖς ὅτι εἰμι πατήρ σου; ὅτι μοὶ ὀφείλεις τὴν ἡμέραν; — Τὴν ἡμέραν σᾶς τὴν χρεωσῶ, πάτερ μου, ἀπήντησε μετ' ἀνυπομονησίας ὁ νέος, ἀλλ' ὅχι καὶ τὴν νύκτα.

**ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ.** — Πνευματικὸς τις ἡρώτα ἐξομολογούμενόν τινα στρατιώτην: — Ὡποῖαν ἡμέραν ἀπέθανε, τέκνον μου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός; — Καὶ ποῦ θέλετε νὰ τὸ ἤξεύρω; ἀπήντησεν ὁ στρατιώτης ἐνῶ δὲν ἤκουσα ποτὲ οὔτε καν ἂν ἠρρώστησε!

**ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ.** — Ὁ Μαριβῶ βλέπων ἄνθρωπον ἐπαιτῶντα καὶ ὅμως μεγίστης χαίροντα ὑγείας, τῷ εἶπεν. — Διατί δὲν ἐργάζεσαι, ἐνῶ εἶσαι εὐρωστος καὶ ὑγιής; — Ἀ, κύριε μου, ἀπήντησεν ὁ ἐπαίτης, δὲν γνωρίζετε πόσον εἶμαι ὀκνηρός! — Ἰδοὺ ἐν σκαυδὸν λοιπὸν διὰ τὴν εἰλικρινειάν σου ταύτην, ἀπήντησεν ὁ Μαριβῶ.

## ΠΟΙΗΣΙΣ.

### ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ.

Τῷ ΠΡΟΣΦΙΛΙ ΜΟΙ,

ΑΛΕΞΑΝΔΡῶ Ι. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔῃ.

Tombe tombe feuille éphémère  
Et couvrant ce triste chemin  
Cache au desespoir de ma mère  
La place où je serai demain.  
(Millevoye.)

Μέσ' σὲ κρεββάτι ὁλόλευκο σὰν λείψανον θανάτου,  
Κοίτεται νῖός, κιτρινοπά  
Ἐχει τὰ χεῖλη καὶ κτυπᾷ  
Τὰ ὑστερνὰ κτυπήματα ἡ ἔρημη καρδίᾳ του.

Ἀπ' ἀπ' τὸ κρεββάτι του μ' ἀγίασμα σ' τὸ χέρι,  
Ἡ μάννα του ἡ δυστυχὴς  
Προσεύχεται ἀπὸ ψυχῆς  
Ν' ἀξιωθῇ κ' ἄλλο νὰ διῇ ὁ γιὸς τῆς καλοκαίρι.

— Γίατι, ὦ μάννα μου, γίατι τὰ φύλλα κιτρινίζουν  
Καὶ συννεφιάζει ὁ οὐρανός;  
Κ' οἱ ἄνεμοι σ' τοῦ καθενός  
Τὴν κεφαλὴ μὲ γογγυτὸ, μητέρα μου, σφυρίζουν;

Ὡ! ναι, τὰ φύλλα πέρτουνε, χλωμιάζουνε οἱ κάμποι·  
Σ' τὰ ῥόδα καὶ σ' τὰ γιασουμιὰ,  
Ὡτάν σ' τὴν ἀνοιξί, καμμιὰ  
Μὲ τ' ἄσπρα τῆς φορέματα νεράϊδα νὰ μὴν λάμπη.

Γιὰ ἰδὲ τὰ φύλλα ὁ βορειᾶς ἀλύπητα τὰ πέρνει,  
Σὲ ἄλλο χῶμα 'ς ἄλλη γῆ,  
Κ' ὅσο ποῦ ν' ἄλθῃ ἡ αὐγὴ  
Σ' τὸ δάσος πάλιν ὁ βορρῆας κιτρινωπὰ τὰ φέρνει.

Ἀνθοῦσαν κ' αὐτὰ ἄλλατε ἀνθοῦσαν σὰν ἐμένα,  
Καὶ ὅμως τώρα... συμφορὰ!...  
Μέσ' 'ς τοῦ χειμῶνος τὰ νερὰ  
Καὶ 'ς τῶν σπητιῶν τὰ δώματα κλισοῦνται μαραμμένα.

Σ' ἀρῆκα κ' εἶχα ῥόδινο 'ς τὰ μάγουλά μου χρῶμα,  
Καὶ ἔφυγα σὰν ὄρφανό·  
Καὶ ὅμως τώρα σοῦ γυρνῶ  
Σὰν λείψανο ποῦ ἡ ἐλπίς τ' ἀπόμεινε 'ς τὸ χῶμα.

Μὴ κλαῖς, μητέρα μου γλυκεῖα, τὰ βάσανα τοῦ κόσμου,  
Τὴν θλίψι καὶ τὸ γογγυτὸ  
Ἐνός τ' ὧ θεὸν ἅπαντῶ,  
Μὴ κλαῖς, μητέρα μου γλυκεῖα, μόν' τὴν εὐχή σου δός μου.

Ἄλλαις φοραῖς χαρούμενα σοῦ ἔφαλλα τραγούδια,  
Καὶ μέσ' 'ς τοῦ κήπου τὰ κλαδιά  
Κι' ἐγὼ κ' ἐγὼ μὲ τὰ παιδιὰ  
Μὲ τὰ φιλιὰ 'ς τὰ μάγουλα σοῦ μάζενα λουλούδια.

Περάσανε, μητέρα μου, ἐκεῖνοι μας οἱ χρόνοι,  
Ἐρῆγαν ὅλαις ἡ χαραῖς  
Κ' ἐπλάκωσαν ἡ συμφοραῖς,  
Ἡ συμφοραῖς ἀπαντωταῖς, μητέρα μου, κ' οἱ πόνοι.

Ἀγάπησα τὸ δύστυχο παιδί χωρὶς ἐλπίδα,  
Καὶ μέσ' 'ς τὴ δόλια μου ψυχὴ,  
Μιᾶς 'μέρας κὰν ἀναψυχὴ,  
Μιᾶς ὥρας κὰν παρηγοριὰ τὸ δύστυχο δὲν εἶδα.

Ἐκεῖνη... ἦταν ἄγγελος μ' ἀγγέλους δὲ νὰ ζήσῃ,  
Ἡμπόρεσε κανεὶς μαζὶ;  
Ἡ ἂν 'μπορῇ ποτὲ νὰ ζῇ  
Ἀφοῦ, μητέρα μ', τοὺς ἰδῇ κ' ἀφοῦ τοὺς ἀγαπήσῃ;..

Εἶχε τὰ μάτια γαλανὰ, τὸ βλέμμα εἶχε θεῖο,  
Τὸ μάγουλό της δροσερό,  
Τ' ἀθάνατο εἶχε νερό  
Σ' ἐκεῖνα τὰ δροσάτα της τὰ χεῖλη της τὰ δύο..

Μητέρα μου, μὴ βλασφημᾷς, ἂν ἔφταιζαν οἱ κρίνοι  
Κ' οἱ στολισμοὶ ὅλοι τῆς γῆς,  
Ἄν ἔφταιξε καὶ τῆς αὐγῆς  
Ἡ ποῦλια ἡ καμαρωτὴ, θὰ σοῦ 'φταιξε κ' Ἐκεῖνη.

Γύρισε, μάνναμ' ἀπ' ἐκεῖ καὶ δός της τὴν εὐχή σου,  
Εὐχῆσου, μάννα μου, νὰ ζῇ  
Μ' ὅποιον ἀγάπησε μαζὶ,  
Μιὰ χάρι, μάννα μ', ὑστερνὴ ζητάει τὸ παιδί σου.

Μητέρα μου, εὐχῆσου τὴν νὰ ζῇ εὐτυχισμένη,  
Σ' τὰ λούλουδα νὰ περπατῇ,  
Βασίλισσα νᾶναι αὐτὴ,  
Κι' ἀπ' ὅλαις ποῦναι γύρω της νὰ ᾔνε ζηλειμένη.

Εὐχῆσου ἀπ' τὰ χεῖλη της τὸ γέλιο νὰ μὴ λείπῃ,  
Γλυκεῖα νὰ γίνεται χαρὰ  
Σ' ἐκείνην κάθε συμφορὰ,  
Τοῦ γιοῦ σου κάθε στεναγμός, τοῦ γιοῦ σου κάθε λύπη.

Μητέρα μου, εὐχῆσου τὴν... Ὡ μὴ γυρνᾷς ὀπίσω,  
Σὲ ἔχασα... ποῦ εἶς' ἐσύ;...  
Δὲν βλέπω μάννα μου χρυσῇ, ...  
Ἐλκ κοντὰ μητέρα μου γλυκεῖα, νὰ σὲ φιλήσω...

Τ' ἀδελφὶα τοῦ τριγύρω τοῦ ἀρχίνησαν νὰ κλαῖνε,  
Σ' τοῦ στεναγμοῦ τῶν τοῦ πικροῦ  
Τὰ χεῖλη πάλιν τοῦ νεκροῦ  
"Μητέρα μου, εὐχῆσου, τὴν" θαρροῦσες ὅτι λένε...  
. . . . .

Ὡ, πιά μητέρα εὐχήθηκε τὸ δῆμιο τοῦ γιοῦ της;  
Ἀπὸ τὴν δόλια της ψυχὴ  
Ποιὰ μάννα ἔβγαλε εὐχὴ  
Γιὰ 'καίνη ποῦ ἐμάρανε τὰ ῥόδα τοῦ παιδιοῦ της;

ΦΑΙΔΩΝ.

## ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΡΜΟΝΙΑ.

La nuit avec amour se penche sur la terre.  
(Mme Valmore.)

## I.

Ἐξύπνησες ἀγαπητὴ; ἀγαπητὴ κοιμᾶσαι;  
Ὡ! ἂν εἰς ὄνειρον γλυκὺ, καὶ τρυφερόν πλανᾷσαι,  
Κοιμοῦ κοιμοῦ περιστερὰ!  
Ἀλλ' ὄχι, τὸ μαγρευτικὸν μὴ κλείης βλέφαρόν σου,  
Ἐνῶ ἡ φύσις ἰνδαλμα τῶν νεαρῶν ἐτῶν σου.  
Σὲ προσκαλεῖ φαιδρά.